

Tina Kozin

Naphana nebesa

ta vzpetina je fantastična
zelena hruška raste iz gnojene
peške kozmosa za kapo stožca pa
drevo zvaljeno v svojo krošnjo
nebo nad njo je trikrat zapeto
s pomnoženo luno in trebušasto
telo je strumna trava poteptana
v dveh vzporednih prečnicah razpetih
od nadirja Ruš k zenitu hruške

ta pot popušča predolgo stoji
vozilo v krošnji še v tovarni
dušika je brezbarvno tiho
plin se plodi v svetlobi
luči na ulici pobira pičle
odtenke zelene da lunam
nabrekne rumeno življenje

tisto jutro ni bilo
nič posebnega spet je sejala
smrt na poti
je neminljivo povozilo srno
zajca in dva sinja ježa
narava je darovala

tisto poletje je razneslo
v samoto tam so celo robide
za svojo rast potrebovale hrast
lezle so ob deblu in se oprijemale
njegovih suhih vej potem so ljudje
viseli z njih kot divje jagode

v tej sobi je prah
prekril tišino in zazvenel
z vonjem zrelih semen
medi mu oči

v tej sobi je ženska
razgaljena zgodovina
nima njenega telesa
odeto je v veko

ta ženska ima roke
kot sence okamnelcev
rastejo z vzdihljaji sonca
globoko v osmukano okno

ta ženska nima kože
le trepalnice zaobljene v zrno
cvetnega prahu po vsem telesu
z njimi prestreza roki in

prečesano brezčasje prši
z dlani na konice oči
najdaljše so na hrbtu
tako odprto ga težijo

prepišna tišina
noči na rami
mesta v naravi
razmetana telesa
grmičevja
veter
tone med tone
brez zarez

med njimi
vzdih
prvinska pobočja
pozornosti
strah
strast temnega
neba ukradena
luna
odmev vroče
krošnje
luči
oči na čistini
v preglašeni travi
položen mejnik
lesene sence
stebila
med listjem
brst srebra

pohujšan polh
deli tišine
dvojine

čez dan sta spala
pod kandelabri
ponoči pa risala
ukradene kroge
po pooljenih poljih

mestni sovi

z luno
med očmi
v soncu
sipko sivi
s peresi
prerisani konturi

kako je pero drselo
ko je bilo črnilo čisto
belo

morje
moker odsev neba
senca romba
na nihalu
sonca
žar sledi

gibanje
odmik prostora
v oddihu časa
tèma s premerom
daljave silhueta svetlega
lebdenja lèt
nihanja krilasta
usta
reža repa

manta
odsev morja v objemu
neba

ta prizor je temno siv
in kamnit zvonik
v ospredju horizonta osamela os
med modrino morja in modrino neba
na gladini plava s konico turna
se zabada v kopast zablodet oblak

ta prizor je tudi moder
in shiran starec
na obali obraz posušene oljke
olesenela zemlja je njegova
koža v morju prst na jeziku
sled besed odvrženih v bližino
med vama le dotik morja
še ni zlitje s celoto vesolja

vate se je zalezla zemlja val
spet je drobljena peščena
tla so nekje utrjena obala
živi v tej ranljivi steni utrip
je rdeč in rjav nasip prežet
s soljeno vodo vlomi v tvojo voljo
pri strženu spodreže polkrožno
horizontalo vodi tok v zvok

zlitja prej razločenih oblik
odteka običajno vidno dno
spojeno z obalo se dvigne nad balo
obzorja ravnina je zdaj ena sama
vsa usločena
v valj votle vlage le srage
oblakov so spodnji okop
te motne podobe vsakdanje
valovanje stisnjene vode je
gibanje zavito v ovlažen izdih
narave nadaljuje ga tangenta
neba in vročega peska

vate se je zalezla zemlja val
pod mano pa nebo razjeda
zemljo in vodo
ogenj in končno
še svoje telo in
neskončno
zračno
zahaja kjer vse
drobno spet
vzhaja